

**РАН БОСИЛЕК
КАК УМНИЯТ КОТАРАН ЗА
ЦАРСКИ ЗЕТ БИЛ ИЗБРАН**

chitanka.info

Цар Лъв свикал съветници мъдри.

— Братя — рекъл, — дъщеря ми приказки обича. Ала всички приказки тя знае. Потърсете разказвач прославен! Който може пред мен и пред нея да разкаже приказка незнайна, той ще бъде мой зет и наследник.

И тръгнали мъдреците царски. Де що срещнат разказвач прославен, пращали го в двореца при Лъвчо.

Разказвачът отивал при царя, но щом почвал приказка да казва, Лъвчо виквал ведно с дъщеря си:

— Знаем, знаем, приятелю драги. Таз приказка другиму разказвай!

Тъй минали цели три години.

Една сутрин Котаран пристигнал.

— Какво дириш? — попитал го Лъвчо.

— Разказвач съм, о, царю честити. Нека дойде младата лъвичка. Ще разкажа приказка незнайна.

— Остави се, стари мърморане! Не успяха толкоз разказвачи, че ти сега пред нас ще се периш!

— Нищо, царю, нека се опитам! Лъвчо свикал царедворци мъдри. Наострила уши дъщеря му. Поклон сторил Котаран и почнал:

— Едно време моят баща славен си издигнал къща чудновата. Стени, покрив, врати и прозорци — все от стъкло. Грее като слънце. На покрива врабци, врабци, врабци! И всичките все от чисто злато. Подхвърквали. Звезди кълвели. И ти, царю, знаеш тая къща. Гост ни беше със царската щерка. Посрещна ви татко и ви рече: — Добре дошли, гостени честити! А ти, царю, честна дума даде: — Обещавам да дам дъщеря си на твоя син, когато порасне. Обещавам и ще го изпълня! — Нали помниш, че така ни рече. И свърши се приказката вече...

Млъкнал Лъвчо. Дума не продумал.

Слисала се младата лъвичка. Не чакала приказка такава.

Кумчо Лисан, най-хитър съветник, се усмихнал, заговорил мъдро:

— Царю славен! Бива си го хитър Котаранча. Заслужава царювата щерка. Приказката майсторски завърши. Ако кажеш „Зная, зная, зная. Чувал съм я таз приказка стара“ — царска дума трябва да изпълниш — да приемеш за зет Котарана. Ако речеш: „Сега чувам туй,

що ми разказваш“ — ще признаеш, че той ти разказва за първи път приказка незнайна... И тъй да е, и инак да бъде, ти ще трябва зет да го направиш! Царска дума назад се не връща!

Нямало що. Съгласил се царят. Но Котаран не приел и рекъл:

— Благодаря за честта голяма. Но не искам царски зет да стана. Стига ми туй, че наддумах Лъвча. Ще си бъда пак разказвач мъдър.

Оттогава котаракът мърка: „мър-мър, мър-мър!“ Сякаш до ден днешен приказва разказва как умният Котаран за царски зет бил избран.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.